

foreliggende Lov at reformere Sportellovgivningen, hvad Skiftebehandling angaar, saa maatte jeg gjøre det af to Grunde; først fordi det forekommer mig uhenfigtsmæssigt saaledes stykkevis at ville reformere denne Sportellovgivning, uden at have noget Overblik over Sagen i dens Helhed og uden at have en Skifteproces at bygge paa ved denne Reform, men dernæst ogsaa — og naturligen, væsentlig og afgjørende — af en anden Grund, den nemlig, at den Lov, der her foreligger, er, om jeg for Northeds Skuld maa bruge det Udtryk, en Justitsministerlov, hvorimod en Lov om Forandring i Sportellovgivningen er en Finansministerlov. Det følger af sig selv, at jeg ikke vilde kunne gaa ind paa en Reform af Sportellovgivningen i den foreliggende Lov, idet det i konstitutionel Forstand ikke er Justitsministeren, der skal tage Initiativet til en Reform af Sportellovgivningen. En ganske anden Ting er det, at jeg tør forudsætte, at min ærede Kollega, Finansministeren, ikke vil skride til nogen Reform i Sportellovgivningen uden en Forhandling med sin Kollega Justitsministeren, og at jeg tør forudsætte, at en Opfordring fra Justitsministerens Side til at gribe alvorlig fat paa en Reform af Sportellovgivningen vil blive mødt fra Finansministerens Side med al mulig Imødekommen og Velvillie. Det er en saadan Henvendelse til Finansministeren, som jeg har lovet at ville gjøre, navnlig under Forudsætning af, at man, hvad den foreliggende Sag angaar, kommer til Ende med den paa en saadan Maade, som Regjeringen maa anse for at være den rigtige. Naar det ærede Medlem mente, at idet Justitsministeren erkjendte en Reform af Sportellovgivningen for nødvendig, turde man imødesæ en saadan Reform ligesaa fuldt og ligesaa hurtigt, hvad enten man med Hensyn til § 74 maatte følge Regjeringen eller Mindretallet, saa skal jeg dog ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at man vel ikke vil finde det forunderligt, om Regjeringen søger sig mere tilbøjelig til at gaa frem paa Reformens Vej, naar den høie Rigsdag overhovedet følger dens Anvisning med Hensyn til den Maade, hvorpaa Reformen henfigtsmæssig kan gennemføres, end naar det ikke er Tilfældet. Men dernæst maa jeg gjentage, hvad jeg før tillod mig at udtale, at ved Vedtagelsen af Flertallets Forslag, derunder navnlig indbefattet Forslaget under Nr. 52, gjør man et Skridt i den antydede og ønskede Retning, nemlig ved at fjerne en af de Vanskeligheder, som ellers vilde være tilstede ved den forestaaende Reform, idet man, saa længe Skifteforvaltere Lønnes med Sportler, vil være noget mere hindret i sine fri Bevægelser, hvad de omtalte Forandringer i Sportellovgivningen angaar.

Sable: Det er kun for at motivere, hvorfor jeg ikke har været med til at stille det nylig omtalte Forslag under Nr. 52, at jeg vil tillade

mig et Par Bemærkninger. Det har nemlig, da Spørgsmaalet om at sætte de sportellønnede Embedsmænd paa fast Løn jo ikke blot frembyder sig ved denne Leilighed, men oftere vil fremkomme, forekommet mig, at Sagen rettest burde afgjøres paa een Gang i Stedet for, at man her kun vil gjøre en enkelt Forandring, som passer til den Forandring, som dette Lovforslag medfører med Hensyn til Skiftebehandlingen. Det har altsaa langfra været min Mening, at de sportellønnede Embedsmænd skulle lide det Tab, som de ville lide ved denne Lov, uden Erstatning, men jeg har kun ment, at der paa anden Maade burde være taget fat paa denne Sag, saaledes, at der engang kunde udkomme en Lov, hvorved de sportellønnede Embedsmænds Stilling i det Hæls bliver ordnet.

Raar: Jeg beklager ligeledes, at jeg ikke forstaaer at vurdere den Distinktion, som den høitærede Minister har gjort mellem, hvorledes Situationen vilde være, hvis § 74 er vedtagen, og hvorledes den vil være, naar § 74 ikke er vedtagen, med Hensyn til den deri for ham liggende Opfordring til at fremkomme med et Forslag til en Reform af Skifteportlerne eller til ikke at gjøre det. Jeg ser ikke, hvorledes der i saa Henseende er nogen Forskjel. Den høitærede Minister anførte med Styrke, at den Lov, hvortil der her foreligger Forslag, er en Justitsministerlov, og at en delvis Forandring af Skiftegebyrerne derfor ikke passede ind i denne Lov. Uæguelig er denne Lov en Justitsministerlov, men ligesaa ueguelig er det, at § 74 i denne Lov sandelig er en Finansministerparagraf og intet Andet. I de Boer, hvor den længstlevende stifter med den Udsødes Arvinger, har den ingen anden Betydning end at indføre en Lettelse i Skiftegebyrerne, og i de Boer vil § 74 fortrinsvis blive anvendt. Og jeg skal tillade mig at fremhæve, at jeg er bleven misforstaaet, naar den høitærede Minister troede, at jeg fandt det urimeligt at ned sætte Gebyrerne i disse Boer; thi, imod, jeg har fremhævet, at den nugældende Beregning af Skiftegebyrerne i disse Boer er uretfærdig, forsaavidt de nemlig beregnes ikke alene efter, hvad der falder i Arv, men ogsaa af, hvad der er den længstlevendes Boeslod. Jeg er for mit Vedkommende rede til at gaa ind paa en Reform af Skiftegebyrerne i Almindelighed og særlig med Hensyn til deres Fastfættelse i merbemeldte Fællesboer. Jeg henholder mig til det ærede kongevalgte Medlem, forsaavidt han har forklaret, hvorfor det Forslag, der i saa Henseende foreligger redigeret, ikke er kommet frem. Det Uretfærdige ved Gebyrberegningen i andre Boer bestaar som anført i, at Hovedgebyret 1⁷/₅ pCt. tages af Bruttomassen i Stedet for af det beholdne Bo. Det er i denne Beregning, man ikke synes om — jeg vil ikke bruge det Udtryk, som min ærede Sidemand brugte, at den betragtes med Mobbhødelighed —, men naar